

Sygn. akt II K 195/2014

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2014 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Maciej R. Socha

Protokolant: Alicja Krill

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy Mariusza Dudkowskiego

po rozpoznaniu w dniach 23 lipca, 9 września i 10 września 2014 r.

sprawy **R. K.**

urodz. (...) w B.

syna W. i N. z domu K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 22 października 2013 roku na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) w G., woj. (...), kierując samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że jadąc z prędkością 47-49 km/h przekroczył dozwoloną w tym miejscu prędkość, nie zachowując szczególnej ostrożności przy zbliżaniu się do przejścia dla pieszych, a następnie wjeżdżając na skrzyżowanie, nie podjął manewru hamowania i zatrzymania pojazdu w momencie olśnienia przez promienie zachodzącego słońca, które uniemożliwiły mu obserwację drogi i prowadząc w dalszym ciągu pojazd, mimo, iż nie widział, co się przed nim znajduje, doprowadził do najechania na tylne koło prawidłowo jadącego rowerzysty – D. N., doprowadzając do jego wywrócenia i doznania przez niego obrażeń i między innymi w postaci urazu głowy, który spowodował złamanie kości sklepienia i podstawy czaszki i krwawienia do jamy czaszkowej i uszkodzenia mózgu, w wyniku czego D. N. zmarł,

tj. o czyn z art. 177§2 kk ;

I oskarżonego R. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. popełnienia występku z art. 177§2 kk, i za czyn ten na podstawie art. 177§2 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności ;

II na podstawie art. 69§1 i 2 kk oraz art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego R. K. warunkowo zawiesza na okres próby lat 4 (czterech) ;

III na podstawie art. 42§1 kk orzeka wobec oskarżonego R. K. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na rok ;

IV na podstawie art. 63§2 kk na poczet zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego wobec oskarżonego R. K. zalicza okres zatrzymania prawa jazdy nr (...), tj. okres od 22 października 2013 r. do 10 września 2014 r. ;

V na podstawie art. 46§1 kk orzeka wobec oskarżonego R. K. na rzecz oskarżyciela posiłkowego B. N. (żony zmarłego pokrzywdzonego D. N.) zadośćuczynienie w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych ;

VI zasądza od oskarżonego R. K. na rzecz oskarżyciela posiłkowego B. N. koszty ustanowienia w sprawie pełnomocnika w kwocie 1.764 zł ;

VII zwalnia oskarżonego R. K. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa, oraz nie wymierza mu opłaty.

Sygnatura akt II K 195/2014

UZASADNIENIE

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 22 października 2013 roku oskarżony R. K. jechał samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) ulicą (...) w G. w kierunku miejscowości G.. Tą samą drogą w tym samym kierunku poruszał się rowerzysta D. N.. Warunki pogodowe były dobre, świeciło zachodzące słońce, którego promienie olśniły oskarżonego, który pomimo to nie hamował i nadal poruszał się kierowanym samochodem po drodze. Na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) w G., oskarżony R. K. naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że jadąc z prędkością 47-49 km/h przekroczył dozwoloną w tym miejscu prędkość, nie zachowując szczególnej ostrożności przy zbliżaniu się do przejścia dla pieszych, a następnie wjeżdżając na skrzyżowanie, nie podjął manewru hamowania i zatrzymania pojazdu w momencie olśnienia przez promienie zachodzącego słońca, co uniemożliwiło mu obserwację drogi i prowadząc w dalszym ciągu pojazd, mimo iż nie widział, co się przed nim znajduje, doprowadził do najechania na tylne koło prawidłowo jadącego rowerzysty – D. N., doprowadzając do jego wywrócenia i doznania przez niego obrażeń i między innymi w postaci urazu głowy, który spowodował złamanie kości sklepienia i podstawy czaszki i krwawienia do jamy czaszkowej i uszkodzenia mózgu, w wyniku czego D. N. zmarł.

/Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego R. K. – k. 222, 158-161, 162-165 ;

- zeznania świadka A. C. – k. 223-225, 59-60 ;

- częściowo zeznania świadka R. R. – k. 61 ;

- protokół badania stanu trzeźwości oskarżonego – k. 2 ;

- protokół oględzin pojazdu – k. 3-6;

- protokół oględzin miejsca zdarzenia – k. 31-34 ;

- opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej dr H. S. – k.

35-38 ;

- opinia dot. stanu technicznego pojazdów – k. 65-73 ;

- opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych

J. S. z dnia 4.09.2014 r. – k. 233 i nast. /.

Oskarżony R. K. jest emerytem. Oskarżony R. K. nie był uprzednio karany sądownie.

/Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego R. K. – k. 222, 158-161, 162-165 ;

- dane o karalności oskarżonego R. K. – k. 166 /.

Oskarżony R. K. będąc słuchanym w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wniosek w trybie art. 335 kpk, natomiast na rozprawie głównej przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył (poprzez swojego obrońcę) wniosek w trybie art. 387 kpk.

Ponadto Sąd Rejonowy w Wałbrzychu zważył, co następuje:

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy uznać należy, że sprawstwo i wina oskarżonego R. K. w przedmiocie przypisanego mu czynu nie budzą jakichkolwiek wątpliwości.

Ustalenia stanu faktycznego Sąd poczynił w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, w szczególności wyjaśnienia oskarżonego R. K., zeznania świadka A. C., opinię biegłego J. S., dokumentację fotograficzną, protokół oględzin miejsca zdarzenia i pojazdu, opinię biegłej H. S..

Zeznania świadka A. C. stanowią plastyczną wręcz rekonstrukcję wypadku z dnia 22 października 2013 roku. Świadek A. C. opisała ruch zarówno pojazdu kierowanego przez oskarżonego R. K., jak i ruch rowerzysty bezpośrednio przed krytycznym zdarzeniem („Wracając dojeżdżałam do skrzyżowania, musiałam uważnie obserwować skrzyżowanie, bo słońce bardzo mocno świeciło, uniemożliwiało wręcz przejechanie przez skrzyżowanie. Zobaczyłam rowerzystę, który nie sygnalizował skrętu, więc uznałam, że będzie przejeżdżał prosto, długo czekałam, bo rowerzysta jechał pomału i pod górkę. Za rowerzystą jechał samochód. Na wysokości mojego auta rozległ się huk, zauważyłam jak rowerzysta spada z roweru, leci dość długo i uderza głową o kant krawężnika. Ja zauważyłam pojazd oskarżonego dość późno, widziałam, że się zbliża, ale czekałam aż przejedzie pojazd jak i rowerzysta. Nie było nic nadzwyczajnego w ruchu rowerzysty i pojazdu... Ja jako kierowca uważam, że ten kierowca jechał z prędkością, do 50 km/h. Nie było nic brawurowego w jeździe tego pojazdu” – zeznania świadka A. C. złożone na rozprawie głównej w dniu 23 lipca 2014 roku – k. 223-225 akt). Świadek bezstronnie i obiektywnie opisała to co widziała na drodze, niczego nie dodając i nie ubarwiając, nie sposób wręcz racjonalnie postawić zarzutu ażeby bezpodstawnie obciążała lub odciążała oskarżonego, a tym samym jej zeznania muszą być uznane za wiarygodne.

Drugorzędne znaczenie dla ustaleń stanu faktycznego miały natomiast zeznania świadka R. R., która nie widziała momentu krytycznego wypadku. Z kolei odnosząc się do zeznań świadków B. N. i A. N., stwierdzić należy, iż świadkowie ci w sposób wiarygodny opisali jedynie swój stan emocjonalny po śmierci pokrzywdzonego D. N., zaś samego krytycznego wypadku opisać nie mogli, gdyż go nie widzieli.

Dowodem o kluczowym znaczeniu dla oceny zgromadzonego materiału dowodowego była niewątpliwie opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków komunikacyjnych J. S., w szczególności opinia uzupełniająca tegoż biegłego przedstawiona w toku postępowania jurysdykcyjnego. O ile bowiem opinia biegłego J. S. sporządzona na etapie postępowania przygotowawczego była ułomna w tym sensie, iż biegły odnosił się w niej do zeznań złożonych przez R. K., które tenże złożył jeszcze zanim postawiono mu zarzut (czego czynić nie wolno), to opinia tegoż biegłego przedstawiona na etapie postępowania jurysdykcyjnego, gdy uchybienie to zostało już konwalidowane, jest jasna i pełna, w skutek czego nie może być racjonalnie kwestionowana (zresztą żadna ze stron opinii tejże nie kwestionowała). Opinia biegłego J. S. musi być uznana za wiarygodną, jako opinia rzetelna i sporządzona zgodnie ze wskazaniem wiedzy fachowej i doświadczenia życiowego. Opinia biegłego J. S. dostarczyła odpowiedzi na wszystkie sformułowane podczas przedmiotowego postępowania karnego pytania. Jest ona bezstronna, oparta na fachowej wiedzy i bogatym doświadczeniu zawodowym biegłego, a u jej podstaw legły wszystkie dowody o charakterze materialnym i dowody o charakterze osobowym. Opinia biegłego J. S. jasno wskazała na czym polegało naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez kierującego pojazdem marki V. (...) oskarżonego R. K. i dlaczego pokrzywdzony D. N. nie przyczynił się do zaistniałego wypadku. Opinia biegłego J. S. kategorycznie pozwoliła na ustalenie związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy prowadzeniem pojazdu przez oskarżonego, a krytycznym zdarzeniem.

Niepodważalną wartością dowodową mają również dowody w postaci dokumentacji fotograficznej, protokołu oględzin miejsca zdarzenia i pojazdu, opinii biegłej H. S. ; dowody te nie były kwestionowane przez strony.

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego R. K. wskazać należy, iż oskarżony przyznał się do zarzucanego mu czynu i nie kwestionuje istoty krytycznego zdarzenia, choć jego wyjaśnienia są niewątpliwie enigmatyczne i wykazują pewne tendencje do ograniczenia swojej odpowiedzialności ; tym nie mniej podkreślić należy, iż oskarżony przyznał się do zarzucanego mu czynu i w tym zakresie jego wyjaśnienia są wiarygodne.

Dokonując oceny przedstawionych powyżej dowodów, sprawstwo oskarżonego R. K. w zakresie przypisanego mu czynu - skierowanego przeciwko bezpieczeństwu w ruchu lądowym - nie budzi jakichkolwiek wątpliwości. Zatem przyjąć należy, iż oskarżony R. K. dopuścił się czynu z art. 177§2 kk. Oskarżony R. K. bowiem w dniu 22 października 2013 roku na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) w G., kierując samochodem osobowym marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że jadąc z prędkością 47-49 km/h przekroczył dozwoloną w tym miejscu prędkość, nie zachowując szczególnej ostrożności przy zbliżaniu się do przejścia dla pieszych a następnie wjeździe na skrzyżowanie, nie podjął manewru hamowania i zatrzymania pojazdu w momencie olśnienia przez promienie zachodzącego słońca, które uniemożliwiały mu obserwację drogi i prowadząc w dalszym ciągu pojazd, mimo iż nie widział, co się przed nim znajduje, doprowadził do najechania na tylne koło prawidłowo jadącego rowerzysty – D. N., doprowadzając do jego wywrócenia i doznania przez niego obrażeń i między innymi w postaci urazu głowy, który spowodował złamanie kości sklepienia i podstawy czaszki i krwawienia do jamy czaszkowej i uszkodzenia mózgu, w wyniku czego D. N. zmarł. Naruszeniem zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym przez oskarżonego R. K. było w szczególności:

- nie zachowanie należytej, szczególnej ostrożności przed wjazdem na oznakowane przejście dla pieszych, a następnie przy wjeździe na skrzyżowanie wyżej podanych dróg ;

- doprowadzenie do kierowania pojazdu w czasie gdy został olśniony przez promienie zachodzącego słońca i nie widział co znajduje się przed jego pojazdem (oskarżony powinien w tym momencie natychmiast podjąć manewr hamowania i zatrzymania pojazdu, przy czym podkreślić należy, iż olśnienie słońcem nie było dla oskarżonego zdarzeniem nagłym i niespodziewanym) ;

- niewłaściwa obserwacja drogi i pojazdów poruszających się przed jego pojazdem ;

- prowadzenie pojazdu z nadmierną prędkością ; dostosowanie prędkości do panujących warunków drogowych nie polega na przestrzeganiu prędkości dozwolonej administracyjnie (aczkolwiek tą oskarżony nieznacznie przekroczył), lecz na dostosowaniu prędkości do realnie panujących warunków drogowych, tak ażeby kierujący miał możliwość bezpiecznego prowadzenia pojazdu i reakcji na zaistniałe warunki (jak olśnienie słońcem) i zdarzenia drogowe.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że w wyniku wyżej opisanego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, oskarżony R. K. doprowadził do najechania na tylne koło prawidłowo jadącego rowerzysty – D. N., doprowadzając do jego wywrócenia i doznania przez niego obrażeń, między innymi w postaci urazu głowy, w wyniku czego ten poniósł śmierć na miejscu. Pomiędzy naruszeniem przez oskarżonego R. K. zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, a skutkami wypadku istnieje ścisły związek przyczynowy. Zachowanie oskarżonego R. K. stanowiło wszak w sensie kauzalnym wyłączną przyczynę powstania wypadku drogowego. Nie ma żadnych wątpliwości, że skutek należy przypisać oskarżonemu R. K., albowiem skutek ten nie zostałby wywołany w przypadku zgodnego z prawem zachowania alternatywnego.

Oskarżony R. K. w wyżej opisany sposób naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, przy czym naruszył te zasady nieumyślnie. Skutek zaistniałego wypadku, w postaci śmierci rowerzysty D. N., stanowiący ustawowe znamię czynu zabronionego z art. 177§2 kk i decydujący o bycie tak kwalifikowanego przestępstwa, był objęty winą nieumyślną.

Sąd wymierzając oskarżonemu R. K. za przypisany mu czyn karę dwóch lat pozbawienia wolności baczyl na dyrektywy wskazane w art. 53 kk, uwzględniając stopień zawinienia i społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, a nadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, która to kara winna osiągnąć wobec oskarżonego. Sąd miał

na uwadze okoliczności popełnienia przez oskarżonego czynu ; oskarżony naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w sposób nieumyślny, nie wykazał się brawurowym lekceważeniem zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, co nie zmienia tego, iż naruszenie tychże zasad – ze szczególnym uwzględnieniem nie zachowania należytej, szczególnej ostrożności przed wjazdem na oznakowane przejście dla pieszych, a następnie przy wjeździe na skrzyżowanie wyżej podanych dróg, niewłaściwa obserwacja drogi i pojazdów poruszających się przed jego pojazdem i doprowadzenie do kierowania pojazdu w czasie gdy został olśniony przez promienie zachodzącego słońca i nie widział co znajduje się przed jego pojazdem – było naruszeniem poważnym, zaś skutki tego były bardzo tragiczne. Oskarżony R. K. jest człowiekiem w podeszłym wieku, osobą doświadczoną życiowo, nigdy wcześniej nie był karany sędziwnie i brak jest danych ażeby wcześniej naruszał zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Popełnienie przez oskarżonego przestępstwa niewątpliwie było w jego życiu incydentem, gdyż co do zasady oskarżony przestrzega porządku prawnego. Z drugiej strony należy zważyć na wyjątkowo tragiczne, nieodwracalne skutki zachowania oskarżonego. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd uznał, że kara dwóch lat pozbawienia wolności, wymierzona oskarżonemu R. K. jest karą sprawiedliwą, w której znajdują odzwierciedlenie wszystkie wskazywane wyżej okoliczności. Ponadto wskazać należy, że nie zawsze wysokie kary pozbawienia wolności są karami sprawiedliwymi, a tylko kary posiadające ten przymiot osiągają odpowiednie cele prewencyjne. Sąd dostrzega stopień naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez oskarżonego również w kontekście innych spraw prowadzonych w okręgu tutejszego Sądu, gdzie niejednokrotnie kierujący całkowicie lekceważą zasady bezpieczeństwa w komunikacji ; zestawienie więc incydentalnego – choć bardzo tragicznego - naruszenia nieumyślnego zasad bezpieczeństwa w ruchu przez oskarżonego, przemawia za tym, ażeby wymierzyć oskarżonemu karę stosunkowo łagodną, gdyż taką jest w kontekście skutków wypadku kara dwóch lat pozbawienia wolności.

Jednocześnie Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego R. K. kary dwóch lat pozbawienia wolności, uznając, iż zastosowanie środka probacyjnego spełni swe wychowawczo – prewencyjne cele i będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Stosownie do dyspozycji art. 69 § 2 kk, zawieszając wykonanie kary, Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Szczególne znaczenie dla Sądu miał przede wszystkim dotychczasowy sposób życia oskarżonego, który nie był dotąd karany. Wiek i postawa oskarżonego oraz obecna jego sytuacja życiowa nakazuje wręcz dać mu szansę i warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby lat czterech. Tak oznaczony okres próby pozwoli rzetelnie zweryfikować postawę oskarżonego wobec zasad przestrzegania porządku prawnego. Sąd zaś stosując wobec oskarżonego R. K. dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wyraża przekonanie, iż oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni kolejnego przestępstwa, wyciągając wnioski ze zdarzenia objętego ramami przedmiotowego postępowania karnego. Wymierzona kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, winna stanowić dla oskarżonego wystarczającą nauczkę, a zarazem przestrożę na przyszłość i impuls do przestrzegania prawa i zasad współżycia społecznego, w tym również (w szczególności) do kategorycznego przestrzegania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Orzeczonej względem oskarżonego R. K. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na rok uwzględnia skalę naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez tegoż oskarżonego. Z jednej strony oskarżony naruszył te zasady w sposób nieumyślny, lecz z drugiej strony w sposób poważny, a skutki jego działania były bardzo tragiczne. Niewątpliwie oskarżony naruszył zasady te w takim stopniu, iż wyprowadzić należy wniosek, że prowadzenie przez oskarżonego pojazdów mechanicznych w chwili obecnej zagraża bezpieczeństwu w komunikacji, zaś oskarżony powinien przemyśleć swoje zachowanie, ażeby nie powodować takiego zagrożenia w przyszłości. Orzeczonej (minimalny) wymiar środka karnego, spełnia przy tym wszelkie jego cele, tak w zakresie prewencji indywidualnej, jak i prewencji ogólnej.

Orzeczenie zawarte w punkcie IV części dyspozytywnej wyroku znajduje umocowanie w przepisie art. 63§2 kk.

Na podstawie art. 46§1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego R. K. na rzecz oskarżyciela posiłkowego B. N. (żony zmarłego pokrzywdzonego D. N.) zadośćuczynienie w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych. Na skutek zachowania

oskarżonego R. K., D. N. poniósł śmierć, a tym samym B. N. straciła męża. Zgodnie z dyspozycją art. 446§4 k.c., Sąd może przyznać najbliższemu członkowi rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Osobie najbliższej pokrzywdzonemu, który w związku z popełnionym przestępstwem poniósł śmierć, przysługuje zadośćuczynienie za doznaną krzywdę. Wysokość zadośćuczynienia musi być rozpatrywana w świetle orzecznictwa sądów powszechnych (w tym cywilnych) w analogicznych sprawach. Śmierć osoby najbliższej – w tym wypadku męża – jest tak doniosłym wydarzeniem, bolesnym dla każdego normalnego człowieka, iż kwota zadośćuczynienia nie może być symboliczna. Skutki krytycznego zdarzenia dla B. N. w sferze emocjonalnej są bardzo daleko idące, o czym świadczy postawa żony zmarłego pokrzywdzonego po zdarzeniu (B. N. nie potrafiła egzystować w dotychczasowym miejscu zamieszkania, musiała się przeprowadzić). Przepis art. 46§1 kk umożliwia orzeczenie zadośćuczynienia dla osoby bliskiej zmarłego pokrzywdzonego, w przeciwieństwie do przepisu art. 46§2 kk, który zawęża pojęcia po krzywdzonego wyłącznie do osoby, o której mowa w art. 49§1 kpk (nie są więc pokrzywdzonymi bliscy tej osoby ; wedle art. 46§2 kk sąd zamiast obowiązku określonego w art. 46§1 kk może orzec na rzecz pokrzywdzonego - a więc nie na rzecz innych osób – nawiązkę ; inaczej mówiąc, beneficjentem tego środka karnego, który wobec oskarżonego spełnia funkcję represyjną, może być tylko pokrzywdzony – vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2014 r., sygn.. akt III KK 349/13). Końcowo wskazać należy, iż wypłacenie częściowego odszkodowania B. N. przez ubezpieczyciela nie wyklucza orzeczenia zadośćuczynienia na podstawie art. 46§1 kk.

Wobec treści rozstrzygnięcia, zasądzono od oskarżonego R. K. na rzecz na rzecz oskarżyciel posiłkowej B. N. koszty ustanowienia w sprawie pełnomocnika w kwocie 1.764 zł.

Orzeczenie w części dotyczącej zwolnienia oskarżonego R. K. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania wydatków oparto o przepis art. 624 § 1 k.p.k., natomiast w części dotyczącej nie wymierzenia opłaty – o przepis art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Rozstrzygając o kosztach sądowych, Sąd miał na uwadze aktualną sytuację życiową i materialną oskarżonego, w tym konieczność zapłacenia przezeń orzeczonego zadośćuczynienia.